

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXII. ročník

číslo 6/červen 2016

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

O prázdninách se konají jen nedělní bohoslužby

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení (<i>K. Lachmanová: Síla přímluvné modlitby</i>)
	17.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každý 1., 3. a 5. čtvrtek v měsíci</i>)
	Pátek	14.30
	15.30	mladší dorost
	15.30	biblická hodina pro maminky s dětmi
	17.00	starší dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

STARŠOVSTVO

ZE STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo v pondělí 30. 5. a v pondělí 13. 6. Hlavním bodem jednání byla **volba nového kurátora**. Bratr Slabý splnil svůj úkol připravit přístavbu do fáze výběru stavební firmy. Nyní z rodinných důvodů rezignoval, avšak zůstává členem staršovstva. Staršovstvo mu poděkovalo za jeho práci a jako nového kurátora zvolilo **Tomáše Bedrníka**.

Staršovstvo **rozdělilo kompetence a oblasti působení** svým jednotlivým členům – Kolář: technické záležitosti ☞ Holý: Brána, vánoční hra, sborová dovolená, malý tábor ☞ Plhák a Procházková: opravy ☞ Jungwirthová a Borovská: komunikace, vítání nových členů, předávání darů apod. ☞ střídavě Slabý, Dus, Jungwirthová, Holý: příprava a vedení schůzí: ☞ Drápalová: nedělní škola ☞ Stralczynská: účetnictví ☞ Slabý: velký dorost ☞ Bedrník: malý dorost ☞ Bruncko: mládež ☞ Kulan: Křesťanská služba ☞ Thomsonová: Diakonie ☞ Zvánovcová, Drápalová, Bedrník: pastorece.

Rozhlasový přenos naší bohoslužby 29. 5. měl dobrý ohlas. Český rozhlas nabízí opakování každý rok.

Noc kostelů: náš kostel navštívilo asi 80 hostů. Děkujeme Jarce Pecharové, Davidu Navarovi, manželům Kolářovým, Tomáši Buckiovi a dalším, kteří se ujali provázení návštěvníků, a zvláštní poděkování patří Václavu Vaněčkovi za kavárnu před kostelem a J. F. Pecharovi za výklad a hudební doprovod.

Přístavba: proběhne výběr stavební firmy. Bylo osloveno devět vybraných firem. Pokračuje sbírka každou třetí neděli v měsíci, příspěvky je také možno kdykoli zasílat na sborový účet 135027438/0300, variabilní symbol 888.

jh

Z KALENDÁŘE (kázání o prázdninách)

■ 26. 6. Pavel Sivák	■ 7. 8. Dagmar Ondříčková
■ 3. 7. Jaroslav F. Pechar	■ 14. 8. Aleš Hoznauer
■ 10. 7. Tomáš Bísek	■ 21. 8. Aleš Drápal
■ 17. 7. Blahoslav Hájek	■ 28. 8. Hugo Švec
■ 24. 7. Pavel Novotný	■ 4. 9. Jaroslav F. Pechar
■ 31. 7. Dan Drápal	

POŽEHNÁNÍ

vedoucím letních akcí

1. Samuelova 16,13–23

Milí bratři a sestry,

jde nám v tuto chvíli o Boží požehnání. Do přemýšlení nad tím, co to znamená, nám promlouvá příklad Saula a příklad Davida. Ten motiv, kdy se Duch Hospodinův zmocňoval Davida, ale odstoupil od Saula. A ba co víc – Saula přepadala zlý duch od Hospodina. Do samé podstaty zla nepronikneme, ale na srovnání Davida a Saula vynikne to, co je dobré a na co bychom si měli dávat pozor. Čím na sebe člověk přivolává Boží požehnání a čím Boží zlořečení.

Co mají společného?

Oba jsou schopní. Dobří a stateční vojáci. Oba jsou hezcí chlapi. I když pisatelé Bible neměli zájem na tom vyzdvihovat Saulovy lidské kvality, tak nezastírají jeho úspěchy a nemohou skrýt fakt, že Saul vládl několik desítek let. To svědčí o tom, že musel být obratný politik, který ustál jak vnější ohrožení Pelištejců, tak vnitřní spory jednotlivých izraelských kmenů. David zabil lva i medvěda a byl schopný muzikant – o tom bude dnes ještě řeč. A nakonec tři společné znaky, které jsou nejdůležitější

Oba dva v životě v něčem zcela lidsky obstáli a v něčem zcela lidsky selhali.

Oba začínají s Božím vyvoláním k úkolu vést a požehnáním, aby tento úkol zvládli a toto požehnání dokázali dobře použít.

Oba ve svém životě prožili, co to je zlý duch od Hospodina, a ani jeden z nich v této zkoušce neobstál.

To nás vede k otázce, co je odlišuje.

Je to způsob, jakým naložili se svými lidskými schopnostmi, jak naložili s Božím požehnáním a jak se zachovali v okamžiku svého selhání.

U těch prvních dvou dobrých vlastností vidíme u Saula budování královské pozice a u Davida službu. V selhání je to obdobné – Saul se snaží zachovat královské dekórum, zatímco David dává v pokání osobní nasazení, aby nebyl postižen lid v říši. V zapamatovatelné zkratce bonmotu řečeno: Saul chce zachovat své **kralování**, David své **království**.

Nejste v moc jiné pozici, než Saul či David.

Máte mnohé úžasné schopnosti a vlastnosti, které umíte používat. Do své letní služby přijmete požehnání od Boha. I vás čekají protivenství, menší či větší nezdar, možná i ty zkoušky, ve kterých tu obstojíte, tu ne – co já vím.

Ve vsí té práci **je potřeba chtít zachovat království, ne kralování**. Udržet službu, ne svoji pozici. Dotáhnout k úspěšnému završení akce, ne svoji roli v ní. Není to vždycky snadné či příjemné, ale má to otevřenou dobrou budoucnost.

Vyprosme si požehnání slovy, kterými žehnal lidu Davidův syn Šalomoun:
„Požehnán buď Hospodin, který podle svého slova dal odpočinutí Izraeli, svému lidu. Kéž je Hospodin, náš Bůh, s námi, jako byl s našimi otci! Necht' nás neopouští a neodvrhuje! Necht' nakloní naše srdce k sobě, abychom chodili po všech jeho cestách a dodržovali jeho přikázání, nařízení a práva, která přikázal našim otcům ... aby poznaly všechny národy země, že Hospodin je Bůh; není žádný jiný.

Vaše srdce buď cele při Hospodinu, našem Bohu, abyste se řídili jeho nařízeními a dodržovali jeho přikázání tak jako dnes.“ (1Kr 8,56n)

Amen

JFP

KŘESTNÍ KÁZÁNÍ

15. května – na svátek Sslání Ducha svatého – byly v našem kostele pokřtěny Lenka Mandlerová a Martina Sedláčková. Oběma vyprošujeme vše dobré a zde si připomeňme křestní kázání na text z 2. kapitoly Skutků apoštolských (Sk 2,1–13):

Lenko, Martino

slavíme svatodušní svátky, Letnice. Tenhle příběh ty události popisuje. Příběh je mnohem delší, pokračuje dál tím, jak potom Petr kázal a po tom kázání se nechalo pokřtít na tři tisíce lidí. První misionářská akce v dějinách křesťanské církve. Tady církev začíná.

Já se ale zastavím u toho, co tomu kázání a křtům předcházelo. Nejprve je tam ten úžasný prožitek plamenů Ducha svatého. Těžko si to nějak představit. I autor toho vyprávění, Lukáš, když to popisuje, tak řekne, že se objevily jakoby ohnivé jazyky, ale co si pod tím nějak přesněji představit, kdo ví. Je to prožitek, který se dost dobře nedá nějak jednoduše sdělit, vysvětlit, předat.

To podstatné ale následuje – tento zvláštní prožitek vede apoštoly k tomu, aby vylezli ven a začali lidem okolo vyprávět o Ježíši.

To je první důležitá informace, kterou stojí zato si zapamatovat. Bůh vede apoštoly k tomu, aby si dobré zprávy nenechávali pro sebe. Tomu prožitku – i když je sám o sobě velice těžko sdělitelný – tak apoštolové mu porozuměli správně. Je to projev toho, že Ježíš byl vzkříšen, z mrtvých a odešel do nebe. Tohle nám poslal, abychom věděli, že opravdu žije. Oni měli plnou hlavu toho, že Pán Ježíš vstal z mrtvých. Ale to už mají 50 dní a pořád nic. Ale teď, po téhle události, tak jdou na ulici a vykládají to dál. Tenhle prožitek jim konečně dal sílu vyprávět lidem o Ježíšově vzkříšení těm, kdo o něm neslyšeli.

Tedy – Bůh chtěl, aby o tom apoštolové těm dalším lidem vyprávěli.

To je první poučení z tohoto příběhu. Když poznáte něco dobrého, tak to nabídněte i druhým lidem. Myslím teď hlavně na ty duchovní věci. Ale snadno se to dá ukázat na věcech zcela materiálních. Když v obchodě vedle vás přivezou čerstvé ovoce, tak je úplně normální přiběhnout za někým a říct, hele mají dobrá jablka, nebo broskve. A on půjde, protože má to vaše svědectví, že to je dobré jablko, dobrá broskev. Jde mi teď o váhu toho vašeho svědectví, ne konkrétně o jablka a broskve. Když někomu řeknete: „Nechala jsem se pokřtít, protože mi to dává smysl!“ To má právě tak váhu vašeho svědectví a ten dnešní příběh říká, že k svědectví o tom, co jsme poznali jako dobré,

to je něco, k čemu nás Pán Bůh vede. Bůh chce, abychom si dobré poznání nenechávali jen pro sebe.

Je tu ale ještě jedno poučení a to je ze závěru příběhu. Jedna část posluchačů to vzala vážně. Řekli si, že to, co apoštolové povídají, jsou „velké Boží věci“. Že to je úžasné, že to stojí za přijetí, za promýšlení. Ale je tu i další skupina. Lidé, kteří se posmívají a řeknou, že ti chlapi jsou prostě ožralí. Že to je nějaké opilecké blábolení, které třeba brát vážně rozhodně není.

I tohle je zkušenost, která vás snadno potká. Že lidé nebudou brát vaše svědectví vážně. A čím půjde o niternější a hlubší záležitost, tím častější to je. I to už asi znáte – duchovní prožitek, náboženská zkušenost – to je něco jen obtížně popsateľného a ještě obtížněji vysvětlitelného a už vůbec ne předatelného. Tak je potřeba počítat s tím, že mezi posluchači, kterým se budete snažit o něčem takovém vyprávět, budou nejen lidé, kteří budou poctivě naslouchat a budou se snažit pochopit, ale i takoví, kteří si budou myslet, že jste to jen přehnalý s calvadosem či broskvovou vodkou.

Přesto stojí zato o tom mluvit. Už proto, že to, co je dobré, si nemáme nechávat pro sebe. To bylo to první poučení – Bůh nás vede k tomu, abychom svědčili druhým o tom, co jsme sami poznali jako dobré.

Z příběhu o Letnicích, o Svatodušních svátcích, máme tedy dvě poučení

pro vás dvě:

1) Jestliže Vám Ježíšův příběh dává smysl ve vašem životě a to vyjadřujete křtem, nenechte si to pro sebe. Je to dobrá věc a stojí zato ji nabídnout dál.

2) Jasně, ne každý to vezme. Můžete se setkat i s posměšky a to dost bolí. Ale právě tak narazíte na lidi, pro které možná právě to Vaše svědectví bude tím zásadním, co změní i jejich život.

Amen

ROZLOUČENÍ

Ve středu 8. června jsme se rozloučili s paní Vlastimilou Šťastnou, maminkou Milušky Kolářové.

ZÁVĚR Z KÁZÁNÍ:

... náš život, to je jen jakási příprava na něco, co nás teprve čeká. Žijeme v pomíjivém světě, ve světě, který je naplněn nejenom radostmi, ale i trápením. A především je naplněn pomíjivostí. Tento svět nám pomíjí před očima. Ještě nějaký čas si můžeme uchovávat v paměti jména, tváře a události, které nějak zasáhly do našeho života. Věci dávné i nedávné. Věci se sestrou Šťastnou prožité i příběhy, které vyprávěla. Můžeme si připomínat tu spoustu věcí, které naplňovaly její život, které jí dělaly radost a kterými ona mohla dělat radost dalším. Věci materiální i vztahové. Její studia jinak v rodině vzácná. Dobrou práci lékařů, která jí pomohla v těžké nemoci. Na hodného a trpělivého manžela a jejich společnou obnovu manželských slibů v listopadu devadesátého sedmého roku. Na to, že to v rodině v jejím okolí fungovalo, a ona i v těch posledních časech - a možná především v těch posledních časech - na tom dobrém fungování a pohodě měla svůj podíl.

Lidská paměť ale není nekonečná. Časem už to budou ne osobní vzpomínky, ale jen fotografie a za pár desítek let už budou pravnoučata nejspíš přemýšlet, kdo že to na té fotografii vlastně je. Takový je osud všelikého těla, že pomíjí, stejně jako pomíjí všechno v tomto světě.

To do této pomíjivosti přišel z říše smrti Boží Syn, Ježíš Nazaretský a přinesl život, který nepomíjí.

Život věčný. Přinesl odpočinutí pro každé lidské trápení, pro každou lidskou bolest, pro každou nemoc. Tuto tíži člověčiny ale už sestra Šťastná odložila a vstoupila do věčné radosti a věčného odpočinutí v nebeském království Ježíše Krista. A tam už není nemoc ani bolest ani pláč ani smrt, ale radost a pokoj ve společenství těch, které ona sama kdysi vyprovodila na poslední cestu tímto světem. Ať už to byli sourozenci, rodiče či manžel.

My tímto světem ještě nějaký čas půjdeme, ale i pro nás zní slova Pána Ježíše: Pojdte ke mně všichni, kdo jste obtíženi, a já vám dám odpočinutí. To nám neříká jakýsi člověk, který je na tom stejně jako my. Tohle nám říká Pán pánů a Král králů, tohle nám říká vítěz nad hříchem i nad smrtí. Jeho slova platí. Platí i pro nás právě tak, jako pro sestru Šťastnou. Na konci našich cest není ani prázdnota, ani tma. Na konci našich cest stojí vzkříšený Pán, který z každého, kdo přichází, snímá břemeno jeho starostí, jeho pochybností i jeho vin a dává po všech těch zmatcích a blouděních tohoto věku každému vejít do odpočinutí.

Amen

JFP

PROBLÉM... A VDĚK

Zbyňka Šolcová: **Nespím**

Nespím.

Nespím!

Už zase nespím!

Myšlenky se mi v hlavě točí
jak výrostci na řetízkovém kolotoči,
některá odpadne a jiná naskočí...
a já pořád nespím!

Vtom přichází jedna, kterou neznám,
a ptá se mě, proč tak reptám!?

V té chvíli už je mi to jasné
- na světě není všechno krásné
jako má postel v teplém pokoji!

Kolik je lidí, kteří mají hlad,
je jim teď zima a nemají kde spát!

Musela bych být velký počtář,
abych spočítala, kolik dětí
nemá ani svůj vlastní polštář!

A já tu brečím, že nemůžu spát.
Měla bych se stydět, a ne naříkat!

Bude svět někdy lepší?

Nevím.

Ale já se mám fajn.
Vždyť jenom nespím...!

Jak jdu životem, mnoho pojmů dostává novou podobu. Jedním z nich je i problém. Dnes již vím, že většina našich problémů jsou spíše pseudoproblémy, nad nimiž mávnu rukou, ale pro druhé jsou nepřekonatelnou překážkou.

Toto mě napadlo i na koncertu Musica Dolce Vita – tří sympatických hudebnic, které nám přinášejí nejen krásnou hudbu, ale i milá slova. Koncert doprovázejí krátké básničky harfenistky Zbyňky Šolcové.

Básnička *Nespím* nám připomněla, že si stěžujeme na maličkosti, které nejsou důležité. Vždyť kolem nás je plno vážných problémů, které my nemusíme řešit. Po hmotné stránce máme vše, především ale je to období bez války a neklidu.

Druhá polovina tohoto slovního skvostu mě „dostala“ úplně – pokora a vděk. Vždy, když se sejdeme u společného stolu, děkujeme Pánu za to, že máme co jíst, že máme s kým ten pokrm jíst, ale i kde jíst. Jsou to maličkosti, ale zamyslete se nad nimi! Pro mnoho dětí i dospělých jsou to těžko dosažitelné mety.

Proto děkujeme Bohu, že máme vše, co potřebujeme, že je s námi, pomáhá nám a vede nás po cestě, kterou nám určil.

A stejně jako autorka si mohu říci... Ale já se mám fajn.

Zbyňka Šolcová je nejen vynikající harfenistkou, je i skladatelkou, spisovatelkou a fotografkou. Je milující manželkou a matkou čtyř dětí. Přes úspěchy zůstala pokornou a vděčnou ženou.

Milada Borovská

Z ČASNOSTI DO VĚČNOSTI

„Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k našim otcům. V tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze nějž stvořil i věky.“ píše novozákonní pisatel epištoly Židům. A my, my už jsme si na tato jeho slova, která zcela výmluvně hovoří o komunikaci Boha s námi lidmi, zvykli, že už je dost možná ani nevnímáme. Tolikrát jsme je přece slyšali.

Tak proč? Proč nám je pisatel oné epištoly znovu připomíná? Možná proto, že byl žákem apoštola Pavla. Možná proto, že díky Pavlovým slovům uvěřil tomu, že Ježíš byl posledním přímým člověkem, skrze kterého k nám promluvil sám Bůh-Hospodin.

„Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ ptá se bohatý mládenec toho nejpopovolanějšího – Ježíše.

Co mám ještě udělat? Jak ještě vylepšit svůj život, abych mohl žít věčně?

Kdo z nás by netoužil žít věčně? Ale jak na to? Proroci už k nám dávno nemluví a Jósijáš, který by provedl reformu, už taky asi nepřijde. Tak co teď?

Ano, máme sice Bibli, ale ta nám nepomůže, pokud nebudeme dobře naslouchat. Nejen jejímu obsahu, ale i dalším signálům, které nám sám Bůh dává.

Jedním z nich může být třeba i písnička Petera Nagye *Poslednýkrát*. Písnička populární hudby, která nás asi ničím nezaujme, protože jí zpívá Nagy. A přesto. Přesto je v ní něco, čemu stojí za to věnovat pozornost. Vnímavému posluchači asi neunikne ono „*Skús žiť tak jak poslednýkrát, veď možno dnes si tu poslednýkrát.*“

Kdo by neznal Mrazíka! Pohádku, kterou dávali tolikrát, že už se na ni ani nedíváme. A přesto je na ní něco zvláštního. Něco, co když tam objevíme, zůstaneme v naprostém němém úžasu. Stejně tak i ve filmu *Hellboy*.

Kdo by se na takovou hloupost díval, ale když se *Hellboy*, poté, co svými rohy zabije svého úhlavního nepřítele, vrátí ke své mrtvé milé Liz a polibkem ji probudí k životu, ona se jej zeptá: „*Cos říkal? Špatně jsem ti rozuměla.*“ A on jí odpoví: „*Hele, byl jsem tam na druhé straně a řekl jsem jim: ‚Hej vy, jestli mi ji nevrátíte, tak si mě nepřejte.‘*“ A v ten moment už film není hloupým filmem, kterým bychom zbytečně ztráceli čas, ale odkrývá nám obrovskou Kristovu bitvu v podsvětí o naše duše. Obdobně je to i s *Nastěnkou v Mrazíkovi*, když ji macecha pošle zalévat na troud suchý pařez. A ejhle, poté, co jej *Nastěnka* několikrát zalila, z pařezu vykvetla kvítka.

Kdy já už jsem o tomto výjevu slyšel? A kdo ten verš zná, jistě mu připomene ze starozákonního Izajáše první verš jedenácté kapitoly: „*I vzejde proutek z pařezu Jíšaj.*“

Harry Potter a vězeň z Azkabanu je, nemýlím-li se, třetí díl potterovské série, který bychom jistě také neměli nechat bez povšimnutí. Už jenom kvůli scéně, kdy Harryho a jeho nového přítele Siriuse Blacka (alias Tichošláпка) u jezera napdnou mozkomorové a Harry zvedne svou hůlku se slovy „*Expecto patronum*“, jinými slovy „*Volám tě, můj patrone*“.

A to jsou jen střípečky toho, jakým způsobem k nám náš Bůh může promlouvat i skrze světské filmy nebo dokonce pohádky, když už umkli proroci.

Pavel Sivák

YMCA BRANÍK OPĚT NA VODĚ

O víkendové akci YMCA Braník jsme čeřili vlny na jihu Čech. Po několika suchých letech na Sázavě jsme tréninkovku převeli na Vltavu. Cvičné peřeje kanoistického kanálu v Českém Vrbném nám nedarovaly ani Ň a málokdo odcházel bez cvaknutí. Zato hlášené kroupy se nám milosrdně obloukem vyhnuly. Nedělní plavba Krumlovskými šlajsnami pak předčila naše očekávání; těšíme se v budoucnu na návrat! Čest všem zúčastněným za pokrok ve vlnách a díky skvělé crew za perfektní nasazení - Marek, Sára, Rút! Krásné červnové dny!

Kryštof Rybáček

OBCHODNÍCI ZE STARÉHO MĚSTA

Obchodníci ze Starého města mají v úmyslu přeplavit se do Pentosu, což je město ve svobodné obchodní zóně. Nakoupí si lodní lístky, sbalí cestovní zavazadlo a nastoupí do zaoceánského parníku jménem TrumpVaios. Kapitán TrumpVaios jim oznámí, že je okradl, a vysadí cestující obchodníky z parníku v blízkosti města Bravos, které se celé rozléhá na několika malých ostrovech. Na břehu dostanou záchranné čluny, které dokáží mezi ostrovy proplout. Obchodníci mají jediné východisko, jak získat peníze na zpáteční cestu do Starého města – vyhrát každoroční soutěž stavitelů lodí a bárek. Hned se pustí do shánění stavebního materiálu na stavbu lodí. Poté, co materiál obdrží, lodě zhotoví, testují je a zkoušejí mezi ostrovy města Bravos. Poté odplouvají na soutěž s následnou dražbou vystavených lodí. Získají potřebné peníze a ještě něco navrch.

Zajímavý příběh? Nikoliv! Legenda předtáborové výpravy dětí od 5 do 12 let (autor legendy – Tomáš Plhák). A co 14 dětí 11.–12. června prožilo? Hledání lodních lístků a stíhání zaoceánského parníku, shánění materiálu na stavbu plachetnic (křižováním vltavských vod na kánoích pod vedením zkušených kormidelníků), stavby lodí pod dohledem ostřílených konstruktérů, hra na otrockou galérii v rámci duchovního programu, testování plachetnic u branických břehů, vyrábění vlastního podmořského světa, zpívání, konzumace dobrot a eurových bankovek, film a mnoho společných zážitků s kamarády a vedoucími.

Na fotografiích obdivujte výtvo-ry dětí – funkční plachetnice!!!

Dík patří všem vedoucím a praktikantům Malého tábora, rodičům, sboru a Pánu Bohu za hezky strávený čas!!!

Na fotografiích obdivujte výtvo-ry dětí – funkční plachetnice!!!

*Za vedoucí akce
Adéla Bedrníková*

Víte, jak vypadá příprava na výpravu?

K Ádině výstižnému popisu předtáborového víkendu bych ráda přidala několik poznámek o pátečním večeru u Bedrníků.

Obhlédnutí trasy lodí a míst bezpečných přistání a podle toho výběr stanišť. Doladování scénáře podle zjištěných skutečností, rozdělování dětí do skupinek a do lodí, sehnat pomocníky na nakládání lodí na vlek, naložit je, a už se blíží půlnoc. Chybí jen vyrobit prototyp loďky, připravit jednotlivé komponenty na loďky pro děti, sundat loď z vleku, protože prasklo kolo, sehnat kolo nové. Dále vyrobit a vytisknout lodní lístky, na nedělní snídani upéct perník, který mohou i děti s přísnými dietami, sbalit vesty. Je okolo páté ranní, na naložení lodí už síly nezbývají, tak honem zalehnout a aspoň trochu se prospat. A ráno je kolo vleku opět prázdné.

Adélka už víc jak měsíc dopředu připravovala téma hry a jednotlivé úkoly vztahující se k vodě a doplňovala připomínky, kterých bylo krutě málo. Proč to vše dělali až v pátek v noci? Protože jsou zaměstnaní a mají dvě děti.

Ještě bych zmínila pomocníky – Kryštof Rybáček, Kristýna a Tom Plhákovi, Martinka Stralczynská, Marek Pospíšil. JP

a ještě dvě fotografie na obálce

ROZHOVOR S ALEŠEM DRÁPALEM^{*}

dokončení z minulého čísla

■ *A co je na tom špatně?*

Na kritičnosti a autenticitě není vůbec nic špatně. Naopak. Pořád si myslím, že společenství církve skutečně může být (a má být) předobrazem Království Božího. Jenomže je tady něco nebo někdo, kdo tomu brání. Říkejte tomu Satan nebo lidská pokaženost nebo prvotní hřích nebo nějak jinak. K realistickému pohledu na život patří zjištění, že zvěstování Království Božího končí na kříži. A ta dobrá zpráva, evangelium, je to, že přesto má smysl o Království Boží usilovat – že to křížem nekončí. Nemám pocit, že bych musel až tak moc postojte z mládí měnit, spíše jsem k tomu musel něco přidat.

■ *Přiznat se k víře? Dát to nějak veřejně najevo?*

Člověk se jednou musí rozhodnout, zda věří nebo ne. Nelze pořád kulhat na obě strany. Rozhodující byl pro mě pobyt v Maďarsku, který organizoval bratr farář Heryán, a kde nám sloužil americký misionář tamilského původu Samuel Camaleson. Nejde tolik o jeho teologii, to už si až tak moc nepamatuji. Podstatné bylo, že dokázal plasticky vylíčit, jak je těžké se k Ježíši jednoznačně výslovně přihlásit před druhými – i před sebou samým, a jak je to ale potřeba. Mohl jsem to slyšet určitě leckde jinde a nebylo nutné kvůli tomu jet za hranice. Pro mě to byl ale ten čas příhodný.

■ *Nevede ale takové rozhodnutí přeci jenom k jistému popření role rozumu?*

Možná ano, ale spíše v tom smyslu, že intelekt, to není celý člověk. Rozumím všem, kteří se bouří tam, kde chybí prostor pro kritické zkoumání toho, čemu věříme. Někoho ten svět intelektu nasytí více a někoho méně. Ale člověk je bytost více rozměrů. Aby abstraktní úvahy dávaly smysl, potřebujeme příklady, příběhy a mýty. A je otázka, co je prvotní a co druhotné. Vyslovený názor nebo vyznání nebo svědectví má jiný dopad než totéž pouze myšlené. Jsme v těle. Na to by se nemělo zapomínat. Příčinou mnoha běd lidí více intelektuálně ražených je podcenění onoho tíhnutí těla.

■ *Co si pod tím máme představit?*

Vezměte už jenom příběh Evy v ráji. Intelektuálně laděný posluchač začne rozvažovat o tom, co vlastně znamená ten strom poznání dobrého a zlého. A má určité pochopení pro lidskou touhu po poznání. Jenomže had – tak tomu rozumím – Evě v první řadě říká: „To si necháš líbit? Nechat si od někoho něco zakazovat?“ Svody zkrátka přicházejí jinak než jako debata o principiálních otázkách. Úlohu církve vidím nejenom v tom, že bude rozkrývat, o co v evangeliu

^{*} převzato z 2/2016 čísla časopisu Český bratr, ptala se Daniela Ženatá

jde, ale že bude hledět i na ten zápas s hříchem. Potřeba je jak teologie, tak pastorační. Napadá mě v souvislosti s loňským husovským výročím jeden citát – a je mi líto, že jsem zapomněl jeho autora – totiž že Husovi šlo především o to „vytrhnout český národ ze spárů hříchu“. Čili že vlastně nebyl až tak originální myslitel, že mu šlo spíše o tu pastorační. Každý ať si rozebere, co je těžší a čeho je více třeba. Takže, abych to shrnul, postupně jsem začal chápat, že když se mluví o budování vnitřního člověka, tak to nemusí být prázdné nábožné řeči, ale že to může být opravdu cesta odněkud někam. Cesta, která je výsostně individuální a kde často platí, že ti první budou poslední a poslední první.

■ *Znamená to, že pro někoho je cesta k víře spíše spojena se zážitky a pro jiného s poznáním?*

Tak se to jistě říci dá. Je ovšem třeba pamatovat na to, že emoce a poznání jsou ve velmi těsném kontaktu. Ve vědě je spousta emocí. Bez nich nikdo nic nevybádá. Podobně je to s vírou. Uvěřit bez emocí – to mi nedává smysl. Ovšem ve vědě se cestou, která může být dost emotivní, dobíráme výsledků, ve kterých již emoce většinou zcela chybí. S vírou je to trochu podobné. Je dobré si leccos utřídit, rozmyslet. Proto v církvi máme církevní zřízení, vyznání víry, katechismus. Takové texty ovšem pouze definují obrysy naší víry. Víru – na rozdíl od výsledků vědy – nelze na něco takového redukovat.

■ *Takže rozum a cit nejsou v rozporu, ale naopak v jednotě?*

Bez určitého vnitřního prožitku to podle mě nejde. My nemáme svůj intelekt tak pevně v rukou, jak si mnohdy namlouváme. Proto je třeba velké opatrnosti než něco zamítну jako pouhý zážitek nebo emoci. Věci bývají složitější. Některý zážitek právě může být tím, co potřebujeme, abychom sejmuli jeho absolutizace rozumu a rozpoznali, že nám nejde jen o rozum jako takový, ale také o určitou konformnost se světem okolo nás. Nadějí nám pak je, že Hospodin nás v té chatrnosti lidského intelektu i lidských emocí nenechává opuštěné. Ano, myslím na příslib Ducha Svatého.

■ *A co negativní projevy?*

Zkraje osmdesátých let, kdy vrcholilo charismatické hnutí kolem Holešovic, jsme zažívali nejvíc nenávistných postojů. Dodnes nevím, čím vším to bylo – tedy, částečně to vím, ale nevím, co tomu dávalo takovou děsivou sílu. Lidé do toho vložili spousta emocí. Ačkoli v Braníku bylo vynaloženo mnoho úsilí, abychom zůstávali ve vztahu lásky, a konflikty nebyly vyhocené jako jinde, negativní emoce se tam také dostaly, to ano. Při rozkolech mezi charismatickými a tradičními evangelíky tehdy hodně záleželo nejen na těch obrácených či probuzených, ale také na farářích.

■ *Církev za pětadvacet let také někam pokročila. Jde dnes spíš o jednotu v různosti?*

Před těmi pětadvaceti lety prošla podobná probuzenecká vlna celým světem, nejen naší zemí. A každý rozkol společenství někam posune. Ti, kteří odešli jinam, už rozumí, že k vytvoření fungující organizační struktury je dlouhá cesta a že na té cestě se mohou potkat i s těmi, vůči kterým se původně vymezovali. A ti, kteří zůstali, se mohou těšit z toho, že církev je dnes vnímavější k názorům druhých, a že o spoustě věcí se v evangelické církvi dá dnes mluvit bez toho, že by to vyvolávalo u druhých pocit, že nám to tady někdo chce zpochybňovat, rozbít a kazit. A tady velice záleží na farářích, jakou dokáží ve svých sborech nastolit atmosféru. Jsem přesvědčen, že v živé církvi je potřeba otevřeně hovořit o své zbožnosti, o svých pochybnostech, o svých selháních, o svých nadějích i o svých zážitcích víry. ■

JAK NÁS VIDÍ LIDÉ Z OKOLÍ

Brouzdala jsem po internetu a padla jsem na nadpis: „*Doporučené recenze pro podnik: Kostel sboru ČCE v Braníku*“ a tam byly dva články, které mě docela pobavily. Jsou sice trochu zastaralé, z roku 2013, ale kromě Vietnamců vše, včetně farářova „*afra*“, zůstává. Posuďte sami. (Omlouvám se počítačovým mágům, kteří si to asi přečetli už před třemi roky, takže pro ně, na rozdíl ode mne, to žádná novinka není.)

Růžena Černá

PETRA H. 24. 5. 2013: *Kostel Sboru ČCE v Braníku je krásná dřevostavba navržená architektem Davidem Vávrou.^{*)} Je to stavba zajímavá, působí volnomyšlenkářsky, trochu jako nějaká chata v trampské osadě. Štít kostela se tyčí pod branickou skálou k nebi, u kostela je pěstěná zahrádka.*

Protože můj syn odmala tíhnul ke křesťanství, brávala ho s sebou kamarádka do tohoto kostela na bohoslužby. Nedělní škola pro děti bývala i venku, syna to tam bavilo. Měl to jako další kroužek. Později ho to přestalo zajímat, ale k tomuhle místu máme přesto blízký vztah.

O Vánocích tam hrají vždycky divadlo. A to je krása, musí mít dvě představení, protože jinak by se lidé nevešli. Kostel je hezky vytopený, spousta

---

* Pozn. redakce: architekt Vávra v době stavby kostela ještě nebyl na světě, takže budovu nemohl navrhnout; podle jeho návrhu byla přistavěna pouze apsida.

děti, kapela. Chodíme každý rok, některé roky pak proběhla před kostelem pořádná koulovačka.

Zajímavý je místní farář, má na hlavě rozdivočelé afro, takže působí stejně volnomyšlenkářsky jako celé místo. Když jdeme kolem v neděli večer, před kostelem bývá spousta aut a kolem kostela běhají vietnamské děti. Zevnitř zní hudba a zpěv. Kostel je zřejmě zapůjčený vietnamské komunitě, aby mohli mít svoji bohoslužbu ve svém jazyce. O to je mi to místo sympatičtější.

Až si uděláte výlet do Braníka, zastavte se a prohlédněte si ho. Kousek od kostela je hospůdka se zahrádkou, takže můžete ten zážitek něčím spláchnout.

JAN K. 7. 7. 2013: *Jsem-li na cestě do Bráníku, vždy tento kostel upoutá mou pozornost. V duchu přemýšlím, je-li tento objekt ze dřeva vůbec kostelem. Bigotní katolík by jistě přispěchal s argumentem, že evangelíci jsou vlastně pochybná denominace, nebo rovnou zavrženíhodná sekta. Přitom se jedná o největší protestantskou církev u nás.*

Tento kostelík, neboť se nejedná o žádný velechrám, je sympatický také svým umístěním zády k velkému skalnímu masivu v sousedství Vltavy. Duch českého trampingu a kotlíkářství se vznáší někde v okolí. ■

NOC KOSTELŮ

V pátek 10. června proběhla v našem branickém kostele, jako v desítkách jiných kostelů a budov v Praze, Noc kostelů. Během večera nás navštívilo na osmdesát hostů, které vítal Václav Vaněček kavárnou před kostelem. Náš farář Jaroslav F. Pechar návštěvníky provázel historií i současností branického sboru. Kromě nich patří poděkování také Jarce Pecharové, Davidu Navarovi, Milušce a Luborovi Kolářovým, Tomáši Buckimu a dalším, kteří se aktivně zapojili.

Páteční hosty lze rozdělit do dvou skupin. Jedni jsou sousedi z Braníka a okolí, které zajímalo, jak vlastně ten kostel, okolo kterého chodí, vypadá vevnitř. Druhou skupinu tvořili ti, kteří během Noci kostelů obcházeli několik objektů a dostali se tak i k nám do Braníka. Největší zájem návštěvníci projevovali o apsidu projektovanou Davidem Vávrou a o novou přístavbu navrženou týměž architektem.

jh

JEŠTĚ K NOCI KOSTELŮ

Můj spolužák ze základky, který se loni na Noci kostelů náhodně stavěl v našem kostele, kde se mu líbilo, si to letos zopakoval a poslal mi tento mail s několika fotkami. Pochvala člověka z necírkevního prostředí potěší, proto se chci s vámi všemi podělit. Jen bych dodala, že veškeré pohoštění není z peněz sboru, ani z restitucí, ale že to je aktivita bratra Václava Vaněčka, kterému patří velký dík i za veškerá pohoštění, která ve sboru dělá a taky financuje.

JP

Ahoj Jarko,

Při zpáteční cestě jsem se zastavil i v kostelíku pod branickou skálou. Vaše církev je úžasná a všestranná a působí velmi vstřícně a příjemně. Už jen takový detail, že opět nabízí návštěvníkům občerstvení, což neudělala ani bohatá katolická církev, co se jen sápe po majetku při stejné akci na Bílé Hoře, kam se šla s kamarádkou podívat moje žena.

No nic. Moc tě zdravím. B.

GRATULUJEME:

Pěta a Pětovi Holasovým:
svatbu uzavřeli 11. června

Báře a Matějovi Loudovým:
dcera Sofie se narodila 12. května

Anině a Pavlovi Měškovým:
syn Filip se narodil 4. června

Evě Pilařové a Kryštofovi Voglovi:
dcera Maya se narodila 9. června

POMOCNÁ RUKA

Zhruba před osmi léty organizoval branický sbor výlet na Sedlo 726 m n. m. v jihovýchodním okraji Českého středohoří. Geologicky šlo o subaerický výlev alkalického bazaltu podél litoměřického zlomu nad labskou křídovou tabulí 300–400 m n. m. Výstup započal v podložních křídových horninách, výše strměji v čediči a netypickou hřebenovkou z jednoho vyššího vrcholku na druhý nižší a opačně. Lavicovitou odlučnost jsem pochopil na skalní galerii mírně skloněné po svahu hory. Mladí účastníci naší devítičlenné skupiny bezpečně prošli, já se bál nad čtyřmetrovým, dále strmým svahem projít. Našla se pomocná ruka Kamilova, o níž jsem se opřel a překonal nebezpečné místo. Při sestupu byl vidět v dáli hrad Helfenburk, ovšem jiný, než je ten 20 km jihovýchodně od Střeleckých Hoštic (kde se bál arcibiskup Jan z Jenštejna a raději uprchl před Václavem IV. do Říma).

Od té doby mi v autobuse byly už dvakrát podány (ženské) pomocné ruce k bezpečnému usednutí. Ale ta první je nezapomenutelná – zachránila mi pěkný výlet.

Jiří Čujan st.

Další oznámení

ČASOPIS ŽIVOT VÍRY

Každý měsíc kromě srpna se objevoval na chodbě mezi jinými časopisy a dalšími materiály i určitý počet časopisů Život víry, který byl většinou brzy rozebrán.

Protože v distribuci časopisu dojde ke změně, prosila bych ty členy, kteří si časopis PRAVIDELNĚ nebo ČASTĚJI brali, aby mne oslovili buď na e-mail, nebo osobně v kostele.

SBOROVÁ KNIHOVNA

Blíží se doba dovolených a tak bych ráda členům sboru připomenula, že ve sborové knihovně je spousta zajímavých knih a je možné si je vypůjčit i na delší dobu. Většinou jde o křesťanskou literaturu, jsou zde ale i knížky o výchově dětí, darovaný soubor map apod. Některé z knih rozhodně nejsou příliš náročné na čtení. Křesťanské knížky vhodné pro děti a dorost budou ale většinou odvezeny, jako obvykle, na tábor Pecka.

Knížky půjčují sestry J. Zvánovcová a J. Čierná, vždy po skončení bohoslužeb. V případě, že žádná není v danou neděli přítomná, lze si knížku po zapsání do sešitu půjčit.

Seznam knížek je na stránkách sboru, ovšem momentálně není zcela aktuální. Některé knížky se ztratily, ale naopak přibylo mnoho nových titulů. Knihy jsou řazeny abecedně podle autorů.

Jitka Zvánovcová (ji.zv@email.cz)

Milé děti,

i o prázdninách

buďte

hodně

hodně...

Marie Plotěná

OBSAH 6/2016

Vítejte	2
Staršovstvo a sborový program	3
Požehnáání vedoucím letních akcí	4
kázání na 1. Samuelovu 16,13–23	
Křestní kázání	6
Lenka Mandlerová a Martina Sedláčková byly pokřtěny 15. května	
Rozloučení s paní Vlastimilou Šťastnou	8
Problém... a vděk	9
zamyšlení Milady Borovské nad básničkou Z. Šolcové	
Z časnosti do věčnosti	10
aneb jak k nám také mluví Bůh, „když už umkli proroci“	
YMCA Braník opět na vodě	12
Obchodníci ze Starého města	14
předtáborová výprava mladších dětí	
Rozhovor s Alešem Drápalem (dokončení)	19
Jak nás vidí lidé z okolí	21
Noc kostelů	22
Ještě k Noci kostelů	23
Gratulujeme	24
Pomocná ruka	25
Další oznámení a jedno přání	26
Obsah a tiráž	27

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXII. ročník, číslo 6/červen 2016

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděle v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

